

Jackie Stone își iubea tatăl. Tare mult îl mai iubea.

Își lipise o poză a tatălui ei, Jared, în interiorul dulapului de la școală. Era un selfie recent înfățișându-i pe ei doi într-un telescaun. De sub căciula lui Jackie scăpaseră şuvițe blonde, care însă nu reușeau să-i ascundă zâmbetul larg. Ori de câte ori ziua lua o întorsătură proastă, ceea ce lui Jackie i se întâmpla destul de des, privea fotografia. Vederea ei devenise un soi de plasă de siguranță.

În zilele în care tatăl lui Jackie nu se afla în Salem, unde își făcea datoria ca membru în Adunarea Legislativă a statului Oregon, îl găsea baricadat în biroul său. Jackie îl bănuia că nu muncește, ci mai degrabă se joacă pe consola Wii. Bucuria pe care o simțea tatăl ei când reușea să-l bată pe Tiger Woods la propriul joc, fie și pe un teren virtual de golf, o făcea să-l iubească și mai tare. În tot cazul, știa că nu trebuie să-l întreprună când ușa biroului este închisă.

Joile însă erau altă poveste.

Joia era rândul tatălui ei să rezolve treburile casei – făcea cumpărături, se ducea la poștă, lua rufele de la curățătorie – după care mergea la sală. Revenit acasă, își lepăda la ușă sacul cu echipamentul transpirat, urca scările câte două și se așeza alături de Jackie pe treapta cea mai de sus. Stăteau puțin de vorbă, luau cina în familie, alături de mama și sora lui Jackie, apoi se cuibăreau pe canapea și se

uitau la televizor, sărind de la un post la altul. Ea și tatăl ei numeau asta „seara întâlnirii tată – fiică“ și pentru Jackie, acesta era momentul preferat al săptămânii.

Chiar și la cincisprezece ani, când își sprijinea capul de umărul tatălui ei, Jackie simțea o căldură, o siguranță și o pace pe care nu le găsea nicăieri altundeva. Și știa că și el simțea același lucru. Dar în această seară așteptarea se dovedea interminabilă.

Tatăl ei întârzia.

* * *

Jared Stone era mândru de creierul lui. Tare mândru mai era.

Sigur, erau momente – monotonia navetei de fiecare seară, ultimele lovituri ale unei partide de baseball cu rezultatul deja evident, liniștea oferită de serviciul religios neschimbat din fiecare săptămână – când acesta părea să se deconecteze, ca și cum ar fi trecut pe autopilot. Dar în majoritatea timpului creierul lui Jared muncea din greu.

Îl ajuta să se orienteze pe culoarele parlamentului statal, unde se afla la cel de-al patrulea mandat de doi ani ca reprezentant al cetățenilor de bună-credință din Portland. Îi spunea cum să citească fețele de neînțeles ale soției sale, Deirdre, și ale celor două fiice adolescente, Jackie și Megan, să știe când aveau nevoie de el și când era mai bine să le lase în pace. Știa ce mâncăruri erau bune, ce femei erau atrăgătoare și ce colegi aveau probleme cu igiena personală. Și, în linii mari, părea capabil să deosebească binele de rău. Am putea spune despre creierul lui Jared că era cel mai bun prieten al lui. De aceea nu-i era ușor să audă că acest creier avea un glioblastom multiform de gradul 4... sau nu i-ar fi fost ușor, dacă Jared ar fi știut ce-i ăla un glioblastom multiform de gradul 4.

— Un glio cum? întrebă el.

Doctorița – o femeie căruntă cu bărbia pătrată și cu niște sandale cum purtase cândva mătușa lui Jared, Eva – îl privi îndelung.

— Îmi pare rău, Jared. E o tumoare pe creier.

El învârti un timp cuvintele ei prin minte: „Îmi pare rău, Jared. E o tumoare pe creier.“ Îi părea rău că era vorba despre o tumoare sau că nu i-o zisese mai clar, folosind în schimb termenul „glioblastom multiform de gradul 4“? Oare partea din creier pe care o folosea el acum era cea afectată de tumoare?

— Și? întrebă el.

— Și astea nu-s vești bune, răspunse doctorița.

— Nu-s vești bune?

Jared auzise cuvintele, dar nu reușea să le înțeleagă. Știa că trebuie să se concentreze, că e mai important ca oricând să se concentreze, dar pur și simplu nu era în stare. Asta îl și adusese la neurolog: lipsa ocazională de concentrare, episoadele de confuzie și de pierdere a memoriei și durerea insistentă din tâmpla dreaptă.

— Nu, zise doctorița.

A așteptat ca Jared să înțeleagă.

— Nu-s vești bune, zise el, înțelegând în sfârșit.

— E inoperabilă.

— Inoperabilă, repetă Jared, înțelegând de data asta imediat.

— Nu-ți pot prescrie decât tratamente paleative.

— Îmi pare rău, doamnă doctor. Nu cunosc cuvântul ăsta.

Deși nu știa dacă așa fusese dintotdeauna sau dacă știuse cândva cuvântul, dar acum îl uitase.

— Înseamnă că îți putem alina suferința, dar că nu putem face nimic cu privire la evoluția tumorii. O să continue.

— Evoluția o să continue?

— Da.

El lăsă și această informație să-i circule prin creier și se întrebă din nou dacă gândul îi circula peste, pe sub, pe lângă sau prin tumoare.

— Pot să trăiesc cu o tumoare? întrebă el.

Doctorița lăsă să-i scape un oftat. Nu dorise să facă asta și se opri la jumătate, așa că se auzi un fel de „ahm“, care sună mai degrabă ca o aprobare decât ca o manifestare a tristeții. Apoi zise:

— Nu.

— Nu, repetă Jared.

— Nu, zise doctorița.

Îi dăduse vestea pe un ton pragmatic, de parcă i-ar fi comunicat buletinul meteo, dar Jared văzu că ochii femeii se umpleau de lacrimi și îi păru rău pentru ea. Empatia era o parte esențială a firii lui sau cel puțin așa crezuse el. Acum nu mai putea fi sigur de nimic.

* * *

Glioblastomului multiform de gradul 4 îi plăcea creierul lui Jared Stone. Tare mult îi mai plăcea. Îl găsea de-a dreptul delicios.

Asemeni multor ființe vii, tumoarea habar nu avea cum venise pe lume. Așa cum un copil abia ieșit din pânțele deja găsește sânul mamei sale, glioblastomul se trezise pur și simplu într-o bună zi înfulecând materia cenușie a lobului frontal al lui Jared și știuse că îi plăcea să se afle aici.

Pentru tumoare, aceasta era o existență normală. Asta fac tumorile: consumă amintirile gazdei lor până ce ambele – gazda și tumoarea – încetează să mai existe. Înghițind întinderea aparent nesfârșită de neuroni, glioblastomul asimila însăși esența minții gazdei sale, urmând cu timpul să devină mai Jared decât Jared. Atunci partida avea să

se sfârșească. Dar tumoarea nu știa asta. Nu știa decât că trebuie să mănânce încontinuu și că amintirile lui Jared aveau un gust minunat, meritând să fie savurate ca niște trufandale.

În dimineața vizitei lui Jared la doctor, în joia în care acesta află că are o tumoare pe creier, glioblastomul conținea amintirea momentului în care Jackie, fiica cea mare a lui Jared, se ivise pe lume.

Deirdre, soția lui Jared și mama lui Jackie, era întinsă pe o masă de operații cu capul și umerii răsărind de la un capăt al unui cearceaf albastru, în timp ce de cealaltă parte un chirurg și două asistente se aplecaseră deasupra trupului ei, deși glioblastomul nu putea vedea ce fac. Tumoarea înregistrează fiecare amănunt. Albul strălucitor al podelei și al pereților. Mirosul de sânge amestecându-se cu cel de dezinfectant într-un fel care sugera că urmează să se petreacă ceva nespus de important. Țiuitul echipamentului medical și zgomotul aparatului de oxigen. Tumoarea absorbi imagini, mirosuri și sunete ca și cum le-ar fi trăit ea însăși, ceea ce într-o anumită măsură și făcea. Pentru tumoare, amintirea evenimentului era la fel de vie ca atunci când Jared îl trăise.

Gustul și construcția acestei amintiri îi spuseră glioblastomului că lui Deirdre i se făcea o cezariană de urgență, căci cordonul ombilical era înfășurat în jurul gâtului bebelușului. Jared, și odată cu el și tumoarea, era bolnav de grijă.

Așezat la căpătâiul lui Deirdre, Jared se aplecase înainte și îi luase mâna într-a lui, debitând o serie de platitudini de genul „o să fie bine“ și „doctorul spune că așa ceva se întâmplă tot timpul“. Jared încerca să vorbească pe un ton cât mai încrezător, dar tumoarea știa că gazda sa nu credea nimic din ce spunea. Știa pentru că nici ea, tumoarea, nu credea.

Deirdre plângea. Mai mult ca orice, glioblastomul își dorea să o facă să înceteze.

Apoi se auziră niște plânsete noi.

Niște plânsete diferite.

Niște plânsete în care sălășluiau toate misterele universului.

La început plânsetele acestea se auziră de lângă trupul lui Deirdre, dar imediat sunetul se îndepărtă și Jared – și acum tumoarea – trăi un moment de panică.

Anestezista, pe care tumoarea nici n-o observase, deși se afla lângă Jared, simți probabil neliniștea acestuia.

— E OK, zise ea. O s-o spele și o să-i facă testul Apgar.

— Testul Apgar? întrebă Jared.

— Îi fac bebelușului o evaluare generală ca să se asigure că totul e cum trebuie. E o chestie de rutină.

O clipă mai târziu, o asistentă în uniformă verde ca menta și cu o mască acoperindu-i toată fața, mai puțin ochii, îi arătă copilul lui Deirdre, apoi i-l dădu lui Jared.

— Felicitări, zise ea.

Tumoarea văzu că fața asistentei radia sub mască. Se întrebă cum de era în stare să simtă o emoție atât de sinceră pentru ceva ce făcea zilnic.

— Bună, Jacquelyn, zise Jared. Ești așa micuță!

Tumoarea simți tensiunea din mușchii brațelor și gâtului lui Jared. Savură frica acestuia, teama că va scăpa din brațe această ființă nou-născută.

— Vreau s-o văd, zise Deirdre.

Jared se lăsă într-un genunchi și ținu bebelușul dinaintea ochilor lui Deirdre. Apoi făcu ceva ce tumoarea nu înțelese: începu să cânte.

La început cântă atât de încet, încât glioblastomul fu sigur că nimeni altcineva nu-l putea auzi, nici măcar Deirdre. Era un cântec de leagăn numai pentru urechile

fiicei lui. Dar tumoarea îl auzea și i se părea frumos: *Seven Spanish Angels* de Willie Nelson și Ray Charles. Titlul i se ivi de la sine în cap sau i s-ar fi ivit dacă tumoarea ar fi avut cap, ceea ce n-avea. Însă experiența era aceeași.

— Nu mai plânge, zise Deirdre radiind atâta bucurie, încât tumoarea se așteptă ca soția gazdei sale să explodeze de la o clipă la alta.

Jared zâmbi, se aplecă și o sărută pe Deirdre pe frunte. Apoi se aplecă și o sărută pe micuța Jackie în același loc. În timp ce pielea lui Deirdre era aspră și plină de sudoare, a lui Jackie era netedă, mirosind a speranță și a promisiuni de viitor. Bebelușul gânguri.

Din clipa aceea, știi tumoarea, legătura formată între tată și fiică era indestructibilă. Se opri și savură senzația, lăsându-se cuprinsă de o fericire nețârmurită.

Apoi glioblastomul multiform de gradul 4 devoră amintirea în întregime.

* * *

În acea joi după-amiază, Megan, sora mai mică a lui Jackie, avea în vizită niște prietene de la școală și dăduse de înțeles că prezența lui Jackie nu era bine-venită. Jackie fu mai mult decât fericită să-i facă pe plac. Ultima chestie de care avea chef era să vadă în reluare *Burlacul* sau altă cretinătate de reality show și să le audă pe Megan și pe prietenele ei chicotind în jurul televizorului.

Văzând că tatăl ei nu ajunge acasă la ora lui obișnuită, Jackie se retrase la ea în cameră ca să-și facă lecțiile. Păși peste grămada de haine abandonate în mijlocul podelei, bătu cu palma posterul imens al filmului *Fete Rele*¹, ca

---

¹ *Mean Girls*, film din 2004 al regizorului Mark Waters, cu Lindsay Lohan în rolul principal.

să-i poarte noroc (cum făcea de fiecare dată) și împinse la o parte manualele și romanele polițiste împrăștiate pe birou ca să își ia rucsacul de școală. Se trânti pe burtă în pat, cu caietele de teme pe perna alăturată.

Cu un creion într-o mână și răsucindu-și o șuviță pe degetele celeilalte mâini, Jackie zâmbi dând peste „cuvântul zilei“ din cartea de engleză de clasa a zecea:

infatuat – 1. Îngâmfat sau pompos

Era o descriere cum nu se poate mai potrivită: Megan și gașca ei de dive de clasa a opta erau în mod cert îngâmfate și aproape ridicol de pompoase.

Nu că avea vreo importanță. Jackie s-ar fi retras în vizuina ei chiar dacă Megan și prietenele sale nu ar fi invadat parterul casei. Camera lui Jackie era sanctuarul său. Era unicul loc din casă unde se simțea în largul ei.

Singurul loc *din afara casei* unde Jackie se simțea în largul ei era Internetul. Își spusese adesea că a fi conectată cu lumea era mult mai bine decât a te aventura la propriu în ea. În primul rând, îi plăcea anonimatul. Puteai să tragi cu ochiul pe paginile altora sau pe chaturi și nimeni nu se sinchisea. Nimeni nu atrăgea atenția asupra ta și dac-o făcea puteai să dispari cu un simplu clic. Era ca și cum ar fi avut propria ei pereche de Pantofi Roșii care o puteau purta cât ai clipi din Oz în Kansas și din Hollywood în Tokio.

Unica persoană cu care discutase vreodată online era Max. Jackie ar fi vrut și acum să discute cu el, dar știa că după-amiaza târziu acesta nu era conectat.

Jackie auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se și gașca lui Megan rostind în cor: „Bună seara, domnule Stone“ și apoi răsând fără motiv. Asta o deranja cel

mai tare pe Jackie la prietenele lui Megan: râsul ăsta fără niciun motiv vizibil.

Dar nu conta. Tatăl ei ajunsese acasă. Într-o clipă, Jackie fu jos din pat, ieși pe ușa camerei și se instalează pe treapta de sus.

Își auzi tatăl spunându-i mamei ei ceva ce nu reuși să audă, apoi îl văzu ivindu-se de după colț și începând să urce scările. Zâmbetul ei larg păli când văzu că tatăl ei bombănea ceva ca pentru sine, părând complet neatent la cele din jur. Consternată, Jackie îl privi trecând pe lângă ea.

— Tată?

Jared se opri locului și se răsuci către ea.

— O, Jackie, bună. Îmi pare rău, nu te-am văzut.

Nu așa se desfășurau lucrurile între ei. Nici pe departe. Faptul că el trecuse pe lângă ea fără să o observe era ca și cum președintele Statelor Unite ar fi trecut din neatenție pe lângă podiumul cu microfoane la o conferință de presă. Așa ceva pur și simplu nu se întâmpla.

— Tati, te simți bine?

— Hă? Da, da, am avut mult de lucru azi.

Jackie își dădu seama că el mințea.

— Mă duc să lucrez puțin, adăugă el înainte să intre în birou, închizând ușa sub privirile uluite ale fiicei lui. N-o invită pe Jackie să-l urmeze.

* * *

Jared nu era pregătit să le mărturisească adevărul membrilor familiei sale. Nu le putea spune ce îi spusese doctorița: că episoadele de confuzie și migrenele se vor înrăutăți și că în trei sau cel mult patru luni va fi mort.

Îi părea rău de scena de adineauri cu Jackie, pe scări, dar acum nu era momentul să-și facă griji pentru asta. Avea altele la care să se gândească.

Doctorița îi spusese că putea să țină la distanță confuzia, măcar puțin, reducând numărul de „stimuli externi“ pe care creierul lui era silit să-i proceseze. Jared își cercetă biroul căutând din priviri stimulii externi. Închise computerul, monitorul și imprimanta ca să elimine zumzăitul de fundal. Stinse lumina de plafon și veioza de pe birou. Simțindu-se stupid să stea așa pe întuneric, se lungi pe spate pe podea.

Zăcu așa câteva minute, apoi rosti cu voce tare: „moarte“.

Propria-i voce îl surprinse, așa că repetă „moarte“.

Trebuchet¹, câinele familiei, care moțaise până atunci în birou, își ridică pentru o clipă capul, apoi și-l culcă din nou pe labe cu un oftat de epuizare, tipic labradorilor negri ajunși în amurgul vieții.

„Moarte e anagrama de la marote“, își zise Jared. Își dădu seama că liniștea încăperii chiar îl ajuta să gândească mai clar.

— O să mor, spuse el cu glas tare.

„Asta e anagrama pentru «o morsă»“, își zise el în gând. „Ce ciudat!“

Cu cât se gândea mai mult la moarte, cu atât se temea mai puțin de ea. Avea pești mai mari de prins. Ca mulțora dintre legiuitorii statali, lui Jared îi trebuia o a doua slujbă ca să aibă din ce trăi. Spre deosebire de majoritatea legiuitorilor statali, Jared nu era avocat. Era designer grafic. Venitul limitat obținut din cele două salarii ale sale, chiar și adăugând la ele salariul lui Deirdre, avea să-i lase familia într-o situație proastă din punct de vedere financiar. Avea o asigurare de viață, dar era numai o poliță în valoare de 500 000 de dolari cu scadența la douăzeci de ani, încheiată imediat după nașterea lui Jackie. Numai

---

¹ Catapultă folosită în Evul Mediu pentru a arunca bolovani în zidurile de apărare ale cetăților.

creditul la casă avea să înghită suma aceea ca un vierme care roade un măr „sau ca o tumoare care roade creierul“, își zise el. Își stoarse mintea din răspuțeri căutând o soluție pentru această problemă, dar cu cât se gândea mai mult, cu atât i se întetea durerea de cap. Nu știa dacă durerea era provocată de tumoare sau de întreaga situație, dar nici nu prea conta.

— Îmi trebuie biștari, rosti cu voce tare.

„Mi s-atribuie trebi“, își zise el în gând. Jared se întrebă de unde veneau toate anagramele astea. Nu se dăduse niciodată în vânt după jocurile de cuvinte, cel puțin nu din câte-și amintea. Poate era o consecință a tumorii, poate că aceasta făcea anumite părți ale creierului său să fie mai deștepte în timp ce îl omora.

Se mai gândi și la alte anagrame în timp ce ațipea („paiate“) înconjurat de o mare de cuvinte și litere („și ulcer venit ție“).

* * *

În următoarele câteva zile, Jackie observă că tatăl ei îi evita pe toți. Încercă să îi vorbească, dar fiecare discuție era mai derutantă decât precedentă.

— Bună, tati, zise Jackie într-o zi.

— Ă? A, bună, Căpșunică. Fac bine, mulțumesc.

Și se îndepărtă.

Fusese o conversație neobișnuit de scurtă, dar nu doar asta o tulbura pe Jackie, ci și faptul că ea nu îl întrebase ce făcea și că oricum „Căpșunică“ era numele lui de alint pentru Megan.

— Tată, îl întrebă ea cu un alt prilej, poți să mă ajuți cu tema la mate?

— Sigur, Jax, dar mai târziu, după ce ne uităm la *Jericho*.

Ceea ce ar fi fost în regulă, dacă serialul *Jericho* n-ar fi fost anulat cu ani în urmă.

Sigur, nu toate întâlnirile lor decurgeau atât de nefiresc. Jared încă își amintea să o întrebe cum fusese la școală și chiar reușea să-i dea impresia că o ascultă. Erau însă suficiente semne pentru ca Jackie să-și dea seama că era ceva în neregulă.

Încercă să o întrebe pe mama ei, însă Deirdre era și ea preocupată, deși într-un mod cu totul diferit, tipic mameilor din suburbii. Ele au prea multe pe cap ca să se îngrijoreze pentru chestiuni care nu sunt arzătoare. Și, deși tumoarea lui Jared era o chestiune arzătoare, deocamdată nimeni nu raportase incendiul.

Jackie își zise că probabil tatăl ei era pur și simplu stresat din pricina serviciului și își scoase problema din minte, bucurându-se, fără să știe, de ultimele zile de binecuvântată neștiință.

* * *

Timp de patru zile, Jared păstră vestea tumorii pentru sine și-și petrecu majoritatea timpului întins pe podeaua biroului său, încercând să facă planuri. Ieșea afară suficient de des pentru ca familia să nu intre la bănuieli, revenind înapoi imediat ce era sigur că, amăgite de el, cele trei nu miroseau niciun necaz.

Jared se străduia din greu să găsească o ieșire din ceea ce el considera a fi un dezastru financiar iminent. În curând, cineva trebuia să plătească pentru facultățile fetelor. Și pentru mașini și vacanțe de primăvară și alte chestii pentru care adolescenții au nevoie de bani. Când se plictisea să zacă pe întuneric, deschidea computerul și lua la rând site-urile despre cancer. Informațiile sumbre despre

glioblastomul multiform de gradul 4 îi dădeau dureri de cap, așa că se pomenea abătându-se către site-urile de informații și divertisment.

Așa nimeri peste un articol straniu, scris cu câteva luni în urmă.

BĂRBAT DIVORȚAT ÎȘI SCOATE VIAȚA LA LICITAȚIE PE INTERNET

14 martie – Știri de pe mapamond

Când Jens Schmidt și-a dat seama că avea nevoie de un nou început, și-a scos toate bunurile la licitație pe Internet. De la un tub nefolosit de pastă de dinți și până la Toyota lui Camry din 2002, toată viața lui Schmidt este de vânzare pentru cel care plătește mai bine.

Olandezul în vârstă de 34 de ani, un avocat de succes căruia îi place să schieze și să se dea cu aeroglisorul, părea să aibă tot ce-și poate dori un om. Dar apoi soția sa, cu care era căsătorit de șapte ani, o italiancă pe nume Anna Mazucchi, a înaintat divorțul, așa că Schmidt a decis că se impunea o schimbare.

„Pur și simplu nu mi-am dorit nimic care să-mi amintească de viața mea de dinainte“, a declarat el.

Pe lista bunurilor scoase la vânzare figurează casa, jacuzziul, hainele, televizorul, pisica și mașina. „Prietenii mei sunt incluși și ei în ofertă. Dacă veți câștiga licitația, promit să fie drăguți cu dumneavoastră“, adaugă el.